

gang uden al Forstillelse. De foldede Hænder skiltes af sig selv og sank ned på Stolens Armpuder.

„Ja — Gift!“ sagde han og så i det samme med Ængstelse hen til Torben.

„Det kan De gerne sige; men i den erfarne Læges Hånd forvandler denne Gift sig til et vidunderligt Lindringsmiddel, der i Grunden gør al anden Samaritangerning overflødig. Og saa koster det endda bare en Bagatel. For nogle få Øre kan Lægen bringe enhver Lidende Fred, og det både til Legeme og Sjæl, så han sover ind i Døden så sødeligt som et Barn ved sin Moders Bryst. Jeg har da ogsaa hørt mangfoldige Mennesker velsigne den lille Glas-sprøjte, som indeholdt den selve Hostien.“

Mads Vestrup havde atter vendt Øjnene mod Gulvet. Blodet sang for hans Øre; Hjertet bankede i ham. Han måtte tage til sit Fadervor for ikke at fare op og slå den frække Spotter midt i Synet.

Uden at sige et Ord rejste han sig og gav Torben Hånden til Afsked; men den anden vendte han Ryggen, sagde ham heller ikke Farvel. På Vejen til Døren måtte han forbi ham, men han turde ikke se på ham, sådan piblede det i ham af en vild Lyst til at smadre dette glatte Porcellænsansigt og se det spytte røde Grise ned på det pæne Kravetøj.

Asmus Hagen så lidt forbløffet efter ham og derpå hen på Torben.

„Du er vred på mig, gamle Ven?“ sagde han, da han var gået.

„Du burde ikke have krænket ham. Han var jo også min Gæst.“

„Javist! Det var dumt! Men han kunde have ladet være med at ægge mig op. Forresten begriber jeg ikke, at du har en så usmægtelig Person gående her. Det er ikke sundt for dig, vil jeg sige dig. Har du rigtig set hans Øjne? Fulde til Randen af den frommeste Ondskab. Rigtig et Par Kloakbrønde. Tag dig i Agt for ham! Jeg kender den Slags Folk!“

„Ja mon du også gør det?“

„Jeg vil sige dig, jeg har truffet dem overalt, i Evropa og i Amerika. Og i alle Slags Forklædninger. Både i Munkekutte og med Kvækerhatte. Jeg siger dig, dersom de Karle havde Magt som de har Agt, så rejstes Kættergalgerne påny i alle Lande.“